

Dối Trá

Xuân Diệu

Nói chi nữa tiếng buồn ghê gớm ấy
Để lòng tôi sung sướng muốn tiêu tan ?
Tất cả tôi rung rẩy tựa dây đàn
Nghe thỏ thẻ chính điều tôi giấu kỹ,
Sợ đôi mắt diễm nhiên và diễm lệ
Vàng, nói chi để khiêu lại nguồn sâu
Tôi ngỡ đã cạn hẳn trong bấy lâu,
Để lại nhóm cho cháy thêm ngọn lửa
Tưởng gần tàn.-Yêu ? yêu nhau ? làm chi nữa !
Tôi vẫn biết rằng tôi chẳng xứng người;
Mùa xuân tôi chưa hề có hoa tươi;
Tôi như chiếc thuyền hư, không bến đỗ;
Tôi là một con chim không tổ,
Lòng cô đơn hơn một đứa mồ côi,
Nhặt nụ cười của thiên hạ, than ôi,
Để tự nhủ : "ta được yêu đấy chứ".
Tôi chỉ sống để hoài hoài tưởng nhớ
Mãi mãi yêu, nhưng giấu giếm luôn luôn;
Mà người thì, lơ đãng, dậm trên buồn,
Bên đi hái những cành vui xanh thắm.
Tôi biết lắm, trời ơi, tôi biết lắm !

Hỡi lòng dạ xa xa như vực thẳm !
Tôi biết rằng người nói-vậy cười-chơi,
Tiếng đã làm tôi tê tái cả người,
Tim ngừng đập, để thu hồn nghe lắng,
Máu ngừng chạy, để cho lòng bớt nặng.
Tôi biết rằng, chỉ cách một ngày sau,
Cây bên đường sẽ trông thấy tôi sầu,
Đi thất thểu, đi lang thang, đi quạnh quẽ.
Vì vội đến kiếm tìm nhau, tôi sẽ
Chỉ thấy người thương nhưng chẳng thấy tình thương.
Và như màu theo nắng nhạt, như hương
Theo gió mất, tình người đành tàn mác.
Tôi sẽ trốn, thẩn thờ, ngơ ngác,
Trái tim buồn như một bãi tha ma,
Gượng mỉm cười : "Người quên nghĩ rằng ta
Sẽ đau đớn bởi một lời nói vội".

Vì khốn nỗi ! tôi vẫn còn tin mãi
Sự nhảm kia; tôi không thể không yêu
Dẫu không tin, tôi càng cứ yêu nhiều :
Khi người nói, tiếng người êm ái quá...
Có lúc, tưởng chỉ để rơi tàn lửa,
Tay vô tình gây một đám cháy to :
Người tưởng buông chỉ một tiếng hẹn hò,
Tôi hưởng ứng bằng vạn lời say đắm
Đương rạo rực, thì trào, rồi rấm
Ngập lòng tôi-Mà ai ngờ tới đâu :
Tôi điên cuồng, tất nhiên phải khổ đau,
Tôi biết lắm, trời ơi, tôi biết lắm !
Vậy, trót lỡ, tôi sẽ đành lẳng lẳng
Chịu mối tình gây lại bởi tay ai,
Không cần xin, không trách móc, vì-ôi !
Tôi chẳng biết làm cho lòng cứng cỏi
Cứ như thế cho đến giờ đen tối

Hoa ái tình chung phận đoá hồng khô,
Mà trái tim đã ghê dấp hững hờ
Đã chung phận của tro tàn bếp lạnh
Tôi giấu sẵn một linh hồn hiu quạnh,
Cho nên, liền chiều đó, tôi hết vui
Không thấy người bằng không thấy mặt trời,

Tôi ôm ngực thử tìm xem biên giới
Của sầu tủi. Nhưng, hỡi người yêu hỡi !
Nó mênh mông, vô ảnh, bủa vây tôi;
Yên ổn đi, thắc mắc đến đây rồi,
Mơ ước tới, mà chán chường cũng lại
Và mơn trớn cả một kho ân ái,
Tôi một mình đối diện với tình không
Để lắng nghe tiếng khóc mất trong lòng.